

## ISTEN IMÁDATA

### **November 30., szombat délután**

Mondanunk sem kell, ez a dicséret és hálaadás helyénvaló volt. Az előttük álló ház elég fontos volt, hogy Isten ismételten üzeneteket küldjön az építők bátorítására. Szavakat adott szolgálóinak a szólásra, és mindnyájuknak ki kellett volna fejezni a hálát, mikor elkészült a templom alapja. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1133. o.

Az építőanyag előkészítését végző munkások találtak a romok között néhány óriási követ, amelyeket Salamon korában hoztak a templom területére. Ezeket használhatóvá tették, és sok új anyagról is gondoskodtak. A munka nemsokára annyira előrehaladt, hogy az alapkövet lefektethették. Ez sok ezer ember jelenlétében történt, akik azért gyűltek össze, hogy szemtanúi legyenek a munka haladásának, és kifejezzék örömüket, hogy részt vehetnek benne. Mialatt a szegletkövet helyére tették, az emberek a papok trombitálása és Aszáf fiainak cimbalmozása kíséretében „énekeltek, dicsérve és magasztalva az Urat, mert jó, mert örökké tart szeretete Izrael iránt” (Ezsd 3:11). – *Próféták és királyok*, 563. o.

Miután felépült a templom, Salamon összegyűjtötte Izrael népét, de az Úr házának felszentelésére idegen népek is eljöttek. Magasztos szertartás volt. Salamon a néphez szólva próbálta a jelenlevők elméjét a pogány nemzeteket beárnyékoló hiedelmektől Jehova felé fordítani. Kijelentette, hogy Isten nem olyan, mint a pogányok istenei, akiket templomokban őriznek, hanem Izrael Istene elküldi Lelkét, ha gyermekei összegyűlnek az Úrnak szentelt imádság házában.

Ott, a hatalmas tömeg előtt Salamon térdre borult, és az Úrhoz imádkozott...

„És mikor Salamon elvégezte a könyörgést, tűz szálla le az égből, és megemészte az egészen égőáldozatot és a véres áldozatot, és az Úr

dicsősége betöltte a házat, annyira, hogy még a papok sem mehettek be az Úr házába; mert az Úr dicsősége betöltte az Úr házát. És az Izrael fiai mindnyájan látták, amikor alászálla a tűz és az Úr dicsősége a házra, és arccal leborulának a föld felé a padlózatra, s imádnak és tisztelék az Urat, hogy jó és az ő kegyelme mindörökké való!” – *Lelki ajándékok*, 4a. köt., 98–99. o.

### **December 1., vasárnap – Az Úr énekei**

A pusztai vándorlás idejéből sok értékes tanítás maradt meg elménkben az éneklés által. A fáraó seregétől való szabadulásuk alkalmával Izraelnek egész serege diadalénekekben egyesült. A pusztán és a tengeren át messze hangzott örömteljes énekük, és a hegyek is visszhangozták dicséretük szavait: „Énekeljete az Úrnak, mert fenséges ő...” (2Móz 15:21). Ezt az éneket gyakran megismételték vándorlásuk alatt, megvidámítva a szíveket és felgyújtva zarándoktársaik hitét. A parancsolatokat – melyeket a Sínai hegyen kaptak Isten kegyelmének ígéreteivel, és szabadulásuk csodálatos művének jelentésével – isteni utasításra énekekben fejezték ki és zenével kísérték. A nép lépést tartott a zene ütemével, amíg dicséretben emelték fel hangjukat. – *Előtted az élet*, 39. o.

Énekléssel, zenével és nagy ünnepélyességgel vitték be „a papok az Úr szövetségének ládáját a helyére, a templom legbelső részébe, a szentek szentjébe” (2Krón 5:7). Amikor kijöttek, elfoglalták a számukra kijelölt helyet. Az énekesek – fehérbe öltözött lévíták – az oltár keleti végénél álltak cimbalmokkal, lantokkal, citerákkal; és velük volt százhusz kürtölő pap is. (Lásd: 2Krón 5:12)

„A harsonásoknak meg az énekeseknek egyaránt az volt a tisztük, hogy összehangolva zengjék az Úr dicséretét és magasztalását. Amikor hangosan szóltak a harsonák, a cintányérok és a hangszerek, és dicsérték az Urat, mert jó, és örökké tart szeretete, akkor a házat, az Úr házát felhő töltötte be, úgyhogy a papok a felhő miatt nem tudtak odaállni, hogy szolgálatukat végezzék, mert az Úr dicsősége betöltötte az Isten házát.” (2Krón 5:13–14) – *Próféták és királyok*, 38. o.

A hívek halaadó szent énekekkel ünnepelték meg ezt az alkalmat. Kevéssel az ünnep előtt volt a nagy engesztelési nap, amikor a nép megvallotta bűneit, és békességet szerzett a mennyel. Így készítettek utat az ünnep örömének. „Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az Ő kegyelme” (Zsolt 106:1) – hangzott diadalmasan, miközben sokféle zeneszó hozsánnakiáltásokkal együtt kísérté a közös éneklést. Az általános öröm központja a templom volt. Itt zajlottak a pompás áldozati szertartások. A szent épület fehér márvány lépcsőinek mindkét oldalán sorakozott fel a léviták kara, akik énekükkel szolgáltak. A hívek hada pálma- és mirtuszágakat lengetve vette át a dallamot, s visszhangozta a kórust. Mind távolabbi és távolabbi hangok kapcsolódtak be, míg a környező hegyek is zengték a dicséretet. – *Jézus élete*, 448. o.

A zene a mennyei hajlékokban folyó istentiszteletnek egy részét alkotja. Törekednünk kell azért arra, hogy dicsénekeinkben, amennyire csak lehet, megközelítsük a mennyei karok harmóniáját. A nevelésben a hang helyes képzése igen fontos tényező, és ezért azt nem szabad elhanyagolnunk. Mert az ének éppen úgy szerves része az istentiszteletnek, mint az ima. Az emberi szívnek át kell éreznie az ének szent üzenetét, hogy helyesen tudja azt tolmácsolni. – *Pátriárkák és próféták*, 594. o.

## **December 2., hétfő – Megtisztítás**

Mennyei Atyánk nagy jóságának a bizonyítéka, hogy olyan helyzeteket enged meg az életünkben, amelyek nyomán gyengül a földi dolgok iránti vonzalmunk, és egyre jobban kezdjük szeretni a mennyeieket. A földi áldások elvesztése sok esetben több mindenre megtanít, mintha birtokolnánk azokat. A nehézségek és próbák közepette azonban mindez nem azt bizonyítja, hogy az Úr Jézus nem szeret, és nem áld meg. Isten irgalmas Báránya azonosul szenvedő gyermekeinek szükségleteivel, és folyamatosan a gondjukat viseli. Számára nem ismeretlen a szenvedés, a Sátán kísértése, és a lelket nyomorban tartó kétely... Közbenjár a megkísértett, tévelygő és hitetlen ember érdekében. Megtesz mindent, hogy a bűnöst maga mellé emelje. Az Úr ekképpen szenteli, tisztítja és nemesíti az embert, és tölti be szívét békével. Így teszi

alkalmassá az örök dicsőségre és életre, egy földi hercegnek kijáró tartósabb és gazdagabb örökségre. – *Our High Calling*, 327. o.

Isten a közbenjárón, Jézus Krisztuson keresztül lehet megközelíteni. Isten nem bocsáthat meg bűnöket a jogossága rovására. Csakis általa bocsáthat meg bűnöket, mégpedig teljesen... Ez a bűnös egyedüli reménysége, és ha ebben nyugszik őszinte hittel, bizonyos lehet a teljes, ingyenes megbocsátásban...

Isten e leckékre tanította választott népét évezredekkel ezelőtt. Ezeket ismételték el jelképekben, hogy minden szívbe be legyen vésve az igazság működése, vagyis vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. Minden vérző áldozat feláldozásánál, minden szertartásnál az a legfontosabb tanítás domborodott ki, hogy bűnbocsánat egyedül Krisztus vére által lehetséges. Mégis hányan hordozzák a gyötrelmes igát; milyen kevesen értékelik ez igazság valóságát; cselekednek eszerint személyesen; és vonják maguknak az áldást az Isten báránya vérébe vetett tökéletes hit által. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 912–913. o.

A testi és lelki gyógyulást igénylő férfiaknak és nőknek... meg kell hallaniuk a Megváltó szeretetéről szóló történetet, és azt, hogy ingyen megbocsát mindenkinek, aki hozzá fordulva megvallja bűneit.

Ezekre a hatásokra sok szenvedő előtt kitárul az élet. Mennyei angyalok – együttműködve emberekkel – bátorsággal, reménységgel, örömmel és békével töltik be a betegek és szenvedők szívét. Ilyen körülmények között a betegek kétszeres áldást nyernek, és sokan meg is gyógyulnak. Gyenge lábuk visszanyeri rugalmasságát. Szemük újra fényesen csillog. A reményvesztett bizakodni tud. Az egykor elkeseredett arcról öröm sugárzik. A panaszos hangot felváltja a vidámság és megelégedés hangja. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 267. o.

### **December 3., kedd – Két nagy, hálaadó énekkar**

„Éneklek az Úrnak, mert fenséges ő.” (2Móz 15:1)

Ez az ének és az a nagy szabadulás, amelyre ez emlékeztette őket, olyan mély benyomást tett a népre, amelyet soha senki és semmi sem törölhetett ki az emlékezetéből. Izrael prófétái és énekesei korszakról kor-

szakra visszhangozták ennek az éneknek a szavait, amely bizonyoságot tesz arról, hogy egyedül Jahve az ereje és szabadítója a benne bízónak...

Ez a lelkület hatotta át Izraelnek a szabadulásról szóló énekét, és ez a lelkület lakozik mindazok szívében, akik szeretik Istent. Amikor kiszabadítja lelkünket a bűn bilincseiből, akkor a Vörös-tengernél történt szabadításnál sokkal nagyobb dologban részesít... A naponkénti áldásnak, amelyet kezéből kapunk, és mindenekfelett Jézus áldozatának, amely elhozta nekünk a boldogságot, és elérhetővé tette számunkra a mennyet, állandó hálaára kell készítenie bennünket...

A menny lakói Istent dicsérik. Tanuljuk meg az angyalok énekét már most, hogy majd mi is énekelhessük, amikor ott leszünk a mennyei szentek sorában. Mondjuk együtt Dáviddal: „Dicsérem az Urat, amíg élek; éneklek az én Istenemnek, amíg vagyok.” (Zsolt 146:2) – *Isten csodálatos kegyelme*, 352. o.

Képezzétek a lelketeket, hogy beteljen örömmel és hálával Isten iránt az Ő nagy szeretetéért... A keresztény öröm maga a szentség szépsége.

A fájdalom és aggodalom nem hozhat helyre egyetlen rosszat sem, viszont sok kárt okozhat. Ellenben az öröm és a reménység világosságot áraszt mások útjára, és „életük ezek azoknak, akik megnyerik, és egész testüknek egészség”. – *Isten fiai és leányai*, 168. o.

Miért nem éneklünk lelki énekeket zarándoklásunk közben? (...) Tanulmányoznunk kell Isten Igéjét, elmélkednünk és imádkoznunk kell. Akkor megnyílnak lelki szemeink, és bepillantathatunk a mennyei templom belsejébe. A trón körül álló kórus hangjait megértve mi is bekapcsolódunk a hálaénekbe. Amikor felemelkedik Sion és világtani kezd, világossága áttöri a sötétséget, és a szentek gyülekezetében hála és dicsőítő énekek fognak zengeni. A jelentéktelen csalódásokat és nehézségeket pedig teljesen elfelejtik.

Az Úr a mi segedelmünk... Soha, senki sem bízott hiába az Úrban. Sosem okozott csalódást azoknak, akik teljesen Őrá hagyatkoztak. Ha el akarnánk végezni a munkát, amit az Úr ránk bízott, és Krisztus nyomdokain szeretnénk járni, a szívünk megszentelt hárfává válna,

melynek minden húrja hálát és dicsőítést zengene annak, akit Isten elküldött, hogy elvegye e világ bűneit. – *Conflict and Courage*, 218. o.

A mennyei udvarokban angyalok hallgatják azoknak a nyilatkozatait, akik a külső, földi udvarban Krisztusról tesznek bizonyosságot. A földi gyülekezetben elhangzó dicséret és hála felszáll a mennybe, és mennyei kórusok csatlakoznak hozzá, így öröm és dicsőítés hallatszik a mennyben, hiszen Krisztus nem hiába adta életét Ádám bukott leszármazottaiért...

A földi szentek gyülekezetének mindegyikében Isten angyalai vannak jelen, és hallgatják gyermekeinek bizonyágtételeit, énekeit és imáit. Nem szabad elfelejtenünk, hogy dicsőítésünket a mennyei angyalok kórusa teszi szebbé. – *Our High Calling*, 167. o.

### **December 4., szerda – Az áldozat az istentisztelet része**

A húsvétra összegyűlt sokaságból ezrek mentek Jézus elé, hogy üdvözöljék. Pálmaágakat lengetve szent énekeket harsogva köszöntötték...

Földi életében Jézus még sohasem engedett meg ilyen felvonulást. Világosan látta előre a következményeket, a kereszthalált. Célja az volt, hogy nyilvánosan előlépjön, mint Üdvözítő. Fel akarta hívni a figyelmet az áldozatra, amely megkoronázza küldetését a halott világért. Mialatt a nép Jeruzsálemben gyülekezett, hogy megünnepelje a húsvétot, Ő, a valóságos Bárány önként elkülönítette magát, mint áldozatot. Szükséges, hogy egyháza minden elkövetkező korban komoly elmélkedés és tanulmányozás tárgyává tegye halálát, amely a világ bűneiért történt... Ilyen megmozdulás után, amely Jézus jeruzsálemi bevonulását kísérte, mindenki figyelni fogja gyors közeledését a végső helyszínhez. – *Jézus élete*, 571. o.

Az úrvacsorai szertartások előírásait, amelyek Urunk megaláztatására és szenvedésére mutatnak, nagyon sokszor csak formális előírásoknak tekintik, Krisztus azonban ezeket az előírásokat határozott szándékkal adta. Értelmünket meg kell élesítenünk, hogy megragadjassuk az istenség titkát. Mindegyikünknek kiváltsága, hogy sokkal nagyobb mértékben felfogjuk, mint tesszük, Krisztus engesztelő szen-

védeleinek a jelentését. „Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:14–15)

Tekintetünket a Golgota keresztyére kell irányítanunk, amely a haladokló Megváltót tartotta és emelte a magasba...

A megfeszített Megváltóra tekintve még teljesebben fogjuk fel annak az áldozatnak a nagyságát és értelmét, amelyet a mennyei Fenség hozott a világért. Az üdvözítés terve előttünk dicsőül meg, és a Golgota gondolata eleven és szent érzelmeket ébreszt fel a szívünkben. Szívünkben és az ajkunkon Istennek és a Báránynak szóló dicséret zendül. Igen, mert gőg és önimádat nem burjánozhat többé a lelkünkben, ha frissen tartjuk meg abban a Golgotán lejátszódó események emlékét. – *Jézus élete*, 660–661. o.

„Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le; essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt!” (Zsolt 95:6)...

Az Istenhez szóló imádsághoz a leborulás a megfelelő testhelyzet. Az imáadásnak ezt a kifejezését követelték a három héber babiloni fogolytól... Ez a tett azonban egyedül Istent megillető hódolatot fejez ki, mert Ő a világ Fejedelme és a világegyetem Ura. A három ifjú megtagadta a bálvány előtti tisztességtevést, annak ellenére, hogy az tiszta aranyból készült. Ha mégis engedtek volna a felszólításnak, akkor tulajdonképpen a babiloni király előtt borultak volna le...

Mind a nyilvános, mind pedig a magánjellegű áhítaton kötelességünk meghajtani térdünket Isten előtt, amikor felküldjük hozzá kéréseinket. Ez a tettünk kifejezi Istentől való függőségünket. – *Szemelvények*, 2. köt., 312. o.

## **December 5., csütörtök – Papok és léviták az istentiszteleten**

A Mózes által épített templom minta után készült. Az Úr ezt parancsolta neki: „Mindenenstől úgy csináljátok, amint én megmutatom néked a hajléknak formáját, és annak minden edényeinek formáját.” (...) Pál pedig azt mondja: az első sátor „példázat a jelenkori időre, mikor áldoznak... ajándékokkal és áldozatokkal”; a szent helyei „a mennyei dolgoknak

ábrázolatai” voltak; a papok, akik a törvény szerint áldoztak ajándékokkal, „a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának” szolgáltak; és „nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk” (Zsid 9:9, 23; 8:5; 9:24).

A mennyei templom, amelyben Jézus értünk szolgál, az a csodálatos eredeti, amelynek a Mózes által épített templom csak másolata volt. – *A nagy küzdelem*, 413–414. o.

A zsidók minden ünnepükbe bevonták a szegényt, az idegent, valamint a lévitát is, aki egyrészt segített a papnak a szentélyben, másrészt vallási tanító és misszionárius volt. Mindezeket a nép vendégeinek tekintették, akikkel minden társadalmi és vallási örvendezéskor megosztották vendégszeretetüket, és gyengéden gondoskodtak róluk a betegség és a szükség idején. Ők azok, akiket szívesen kell látnunk otthonunkban. Ez a meleg fogadtatás sokat tehet a misszionárius ápoló vagy tanító, a gonddal terhelt, dolgos anya vagy az oly sok hajléktalan, szegénységgel és csüggedéssel küzdő gyenge és idős ember megvidámítására és bátorítására. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 353. o.

Mennybemenetele óta Krisztus tovább folytatta művét e földön kiválasztott követei útján, akik által szól az emberekhez, és segít szükségleteiken. Az egyház magasztos feje művét emberek segítségével végzi, akiket Isten rendelt, hogy mint képviselői tevékenykedjenek.

Akiket Isten elhívott, hogy szavaik és tanításuk által munkálkodjanak gyülekezete felépítésén, azoknak tisztsége komoly és felelősségteljes. Jézus Krisztus helyett kéri embertársaikat, hogy béküljenek meg Istennel. Ezen megbízatásuknak azonban csak akkor tudnak megfelelni, ha felülről nyernek bölcsességet és erőt. – *Az apostolok története*, 360. o.

Szükségünk van pásztorokra, akik a főpásztor vezetése alatt meg akarják keresni az elveszetteket és eltévedteket. Ez azonban testi kényelmetlenséget és a nyugalom feláldozását jelenti. Megkívánja, hogy gyengéden gondoskodjunk az eltévedtekről, isteni irgalmassággal és türelemmel...



Az igazi pásztor megfedkezik önmagáról. Lemond önmagáról, hogy Istennel munkálkodjon. Az igehirdetés által és az emberek otthonaiban végzett személyes szolgálata közben megismeri szükségleteiket, bánatukat, próbatételeiket, és együttműködve a nagy Teherhordozóval, osztozik szenvedéseikben, vigasztalja őket szomorúságukban, betölti lelki éhségüket, és szívüket megnyeri Istennek. – *Az evangélium szolgálói*, 184. o.

**December 6., péntek - További tanulmányozásra**  
*Jézushoz vezető út: „Növekedés Krisztusban” című fejezet.*